

ligt beskytter de Pleiebørn, der ere anbragte saaledes, at de trænge til anden Beskyttelse end den, de faae i Pleiehjemmet, og jeg kan ikke skjønne, at det i nogen Henseende skulde blive besværligt for de Pleiehjem, hvor de have Børn uden Betaling; thi det er næsten utænkligt, at et Tilsyn skulde paa en eller anden Maade gøre det besværligt for de Pleieforældre, hos hvem Forholdet er, som det bør være. Jeg vil derfor meget ønske en saadan Endring i Lovforslaget, at Tilsynet udstrækkes til at gjælde allevegne og alle Steder, hvor der er Pleiebørn. Jeg skulde derfor ogsaa meget ønske, at man kunde enes om at stryge hele § 6. Jeg kan med min bedste Villie ikke forstaa, hvorfor disse Pleiebørn, der ere udsatte af Kjøbenhavns Fattigvæsen, mere skulle være fri for det Tilsyn end alle andre Pleiebørn i Landet. Jeg kan ikke forstaa, hvilken Besvær det kunde være enten for Børnene eller Pleiehjemmene eller for Kjøbenhavns Fattigvæsen, at det skulde være underkastet samme Tilsyn som alle andre. Jeg vil kun sige, at dersom Kjøbenhavns Fattigvæsen ønsker, at disse Børn skulle have et andet og bedre Tilsyn end det, Loven giver dem, staar det Fattigvæsenet frit for at give dem det. — Slutningsbestemmelsen i § 6 om, at Politiet kan fritage Pleieforældre for Tilsyn, synes jeg heller ikke er heldig. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor nogle Pleieforældre i Landet skulle være fri for Tilsyn, idet jeg ikke kan tænke mig, at det kan blive besværligt for nogen af Pleieforældrene, hvor det gjøres nødvendigt. Jeg vilde derfor meget ønske, at man kunde blive enig om at vedtage disse Endringer i Forslaget, idet jeg selvfølgelig tiltræder, hvad der blev udtalt af den ærede første Taler, og anbefaler Loven til at gaa videre i Haab om, at den maa blive endelig vedtagen i denne Samling.

Th. Nielsen: Naar jeg har begjært Ordet, er det ikke for at udtale mig om de Uoverensstemmelser, der findes angaaende dette Lovforslag mellem Thingene; thi jeg har den Opfattelse, at disse Uoverensstemmelser, efter de nu fremkomne Udtalelser og navnlig efter den første Talers Udtalelser, nok vilde blive udjævnedes, forudsat at der, hvad der forhaabentlig bliver, bliver Tid til saadan Udjævning. Naar Lovforslaget nemlig ikke kom ud i Fjor, var Grunden vel egentlig den, at der manglede Tid. Jeg tror ogsaa, at dette Lovforslag ikke vil komme til at høre til de ulykkelige Offre paa Storpoltikens Alter, som det ærede Medlem har talt om. Min Mening om dette Lovforslag er den, at havde jeg Valget imellem For-

slaget, som det foreligger, og ingen Ting at faae, tog jeg det, som det foreligger. Smid- lertid er det som sagt ikke for at udtale mig derom, at jeg har begjært Ordet, men det er mere for at udtale mig om Sagen i sin Almindelighed og tillige for at opfordre den ærede Minister, eller de ærede Ministre maasse, til at gaa videre frem paa den Vej, som er betraadt dels ved dette Forslag og dels ved Lovforslaget om Underholdning til vægte Børn. Trods alle de Foranstaltninger, der ere truffne med Hensyn til Fattiggaardene, og de forskjellige Slags Opdragelsesanstalter, der ere opstaaede i de sidste Aaringer, kan man jo ikke lukke Øinene for den Kjendsgjerning, at Fattigbyrden er stigende, og at Modstandskraften og Energien er mindre hos Arbejderklassen, end den skulde være. Ganste vist veed jeg, at f. Ex. ogsaa Arveligheden spiller en Rolle i saa Henseende, men et af de væsentligste Momenter i saa Henseende er dog sikkert Opdragelsen, og netop ved dette Forhold, Opdragelsen af disse fattige Børn, disse Børn, som om jeg maa bruge det Udtryk, skulle have en offentlig Opdragelse, er der Noget, som jeg gjerne vilde henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa. Jeg veed nok, at det strengt taget ikke forterer under ham, men det staar jo i en saa nær Forbindelse baade med Lovforslaget her og Sagen i det Hele, at jeg nok tør fremkomme med det. Det Forhold, jeg tænker paa, er det, der finder Sted paa vore Fattiggaarde. Det er jo bekjendt nok, at der paa disse ikke alene findes skikkelige Individier, men ogsaa Bagabonder og straffede Personer, og sammen med disse sætter man Børnene derind. Jeg tror, at dette er i høi Grad ulykkebringende. Det kan gjerne være, at dette er et Fremskridt fra det tidligere Reitationsystem, men det kan ikke negtes, at den liderlige Tale, der ikke kan undgaaes, den Mangel paa Udskillelse af Bøgn og Sandhed, som følger med disse demoraliserede Individier, den hele Luft, Børnene derved komme til at leve i, sandsynligvis har en høist skadelig Indflydelse paa dem. Det er min Opfattelse, at en saadan Sammenblanding paa Fattiggaardene egentlig burde forbydes. Jeg formoder, at denne Sammenblanding og overhovedet den ulykkelige Stilling, som saadanne stoffes fattige Børn ere udsatte for, er en af Grundene til, at der opstaar ikke saa faa Børnehjem. Jeg vilde nu gjerne spørge den høitærede Justitsminister om, hvorvidt disse Børnehjem, der tage Børn i Pleie for Betaling, falde under det heromhandlede Tilsyn. Jeg antager det iøvrigt; thi jeg kan ikke se, hvorfor de ikke skulde falde ind under Loven,